

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Elišky Cihlářové, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Dagmar Nygrínové, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **K. A.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2009, č. j. OAM-35/LE-05-05-2009, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2009, č. j. 48 Az 10/2009 - 50,

t a k t o :

- I. Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.
- II. Věc **se v r a c í** k projednání a rozhodnutí sedmému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

1. Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 6. 2. 2009, č. j. OAM-35/LE-05-05-2009. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí odůvodnil tím, že výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu jsou nekonzistentní, vzájemně si protířečí a v zásadních skutečnostech odporují informacím shromážděným správním orgánem. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, že vzhledem k posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné, se již nezabýval splněním podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť aplikace těchto ustanovení se váže pouze k ustanovení § 12 téhož zákona.
2. Žalobce v žalobě i v jejím doplnění brojil pouze proti nedostatečně zjištěnému skutečnému stavu věci a tvrdil, že byl určitým způsobem pronásledován, což mělo být

posouzeno jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Na těchto tvrzeních setrvala i jeho zástupkyně při jednání soudu.

3. Krajský soud ve zrušujícím rozsudku přisvědčil závěru žalovaného o splnění podmínek § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žalobce nebyl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 zákona a jeho údaje o pronásledování i způsobu opuštění země původu jsou nevěrohodné. Rozhodnutí žalovaného ovšem označil za nepřezkoumatelné (nesrozumitelné) proto, že se nevypořádalo se splněním podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, což je podle názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozsudku č. j. 1 Azs 96/2006 - 80 nezbytné i v případě zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné.
4. V kasační stížnosti stěžovatel označil rozsudek krajského soudu za nezákonný, neboť soud se na jedné straně ztotožnil s jeho závěrem o zjevné nedůvodnosti žádosti, a na druhé straně označil rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Požadavek soudu na posuzování doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné odporuje zákonu, který ukládá zkoumání existence vážné újmy podle § 14 odst. 2 pouze v případě postupu podle § 16 odst. 1 písm. e) a f) zákona o azylu. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce zkoumat tyto podmínky i v případě postupu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nepochybně by to do něho vtělil. V daném případě se přitom nejedná o naplnění zásady *non-refoulement*, neboť zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné nemá za následek povinnost cizince okamžitě opustit území České republiky a tyto důvody byly zkoumány v rámci řízení o vyhoštění [§ 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)]. Definice § 14a zákona o azylu je shodná s vymezením v § 179 zákona o pobytu cizinců, včetně chápání pojmu „závažná újma“ (pozn. NSS: zákonný termín je „vážná újma“). Ministerstvo vnitra v řízení o vyhoštění vydává závazné stanovisko podle § 120a zákona o pobytu cizinců a rozhodující správní orgán je jím vázán. Ministerstvo vnitra by se tak mělo otázkou překážek vycestování zabývat duplicitně, přičemž v případě azylového řízení by tak činilo bez opory v zákoně.

II.

Důvody předložení věci rozšířenému senátu

5. Sedmý pětičlenný senát Nejvyššího správního soudu, který má podle rozvrhu práce rozhodovat o této kasační stížnosti, dospěl při předběžné poradě k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v jiném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78. První pětičlenný senát se v něm zabýval mj. vadami, ke kterým musí soud přihlížet *ex officio* podle § 109 odst. 3 s. ř. s. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS) dospěl k závěru, že krajský soud je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední. Vyslovil, že správní orgán je povinen i v případě zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné posoudit možnost udělení doplňkové ochrany ve všech jejích možných formách předpokládaných v § 14a odst. 2 zákona o azylu, a to i v případě, že to nebylo žadatelem namítáno. Krajský soud proto měl správní rozhodnutí zrušit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

6. Sedmý pětičlenný senát s tímto závěrem nesouhlasí, neboť podle jeho názoru z označeného rozhodnutí rozšířeného senátu nevyplývá. Pokud rozšířený senát uvedl, že z „*povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek*“, znamená to, že krajský soud může ke zrušení správního rozhodnutí z takových důvodů přistoupit jen tehdy, pokud tato nepřezkoumatelnost brání věcnému přezkumu. Protože z rozsudku prvního pětičlenného senátu není zřejmé, že by žalobce namítal nesouhlas s neudělením doplňkové ochrany, lze mít s ohledem na další důvody tohoto rozsudku za to, že podle názoru prvního pětičlenného senátu má krajský soud vždy *ex officio* konstatovat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, pokud se s otázkou udělení doplňkové ochrany nevypořádalo. Předkládající senát nemůže rozhodnout sám odlišně, proto věc podle § 17 odst. 1 s. ř. s. postoupil rozšířenému senátu.

III.

Předložená právní otázka

7. Předmětem posuzování rozšířeného senátu v této věci je obecná otázka, zda je krajský soud povinen vyslovit nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, která spočívá v nedostatku důvodů, vždy *ex officio*, nebo jenom v případě, kdy tato nepřezkoumatelnost brání věcnému přezkumu správního rozhodnutí v rozsahu žalobních důvodů a konkrétní otázka, zda tak musí krajský soud učinit v případě, že se ministerstvo při rozhodnutí podle § 16 odst. 1, 2 zákona o azylu [s výjimkou odst. 1 písm. e) a f)] nezabývalo splněním podmínek podle § 14a zákona o azylu.
8. V této otázce se předkládající senát hodlá odchýlit od názoru vysloveného dříve jiným pětičlenným senátem Nejvyššího správního soudu ve skutkově obdobném případě; jsou tak splněny podmínky pro rozhodování rozšířeného senátu stanovené v § 17 odst. 1 s. ř. s.

IV.

Právní posouzení věci rozšířeným senátem

IV.1. žaloba jako základ soudního přezkumu

9. Správní soudnictví poskytuje ochranu subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zejména soudním řádem správním. V případě ochrany před nezákonným rozhodnutím je na žalobci, aby v zákonné lhůtě soustředil důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná. Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž žalobní body jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. náležitostí žaloby a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. K požadavku na kvalitu žalobních bodů vyslovil rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. srpna 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 (publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS): „*Uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené ke podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti*“

nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“

10. Určující pro rozsah soudního přezkumu je tedy, až na výjimky, řádná žaloba. V jejích mezích soud zkoumá napadené rozhodnutí, a pokud namítanou nezákonnost či vady řízení zjistí, zruší napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle odst. 4 téhož ustanovení věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.

IV.2. možnosti výjimky z dispoziční zásady

11. Pro posouzení dané věci je rozhodující, zda a kdy je soud oprávněn meze vytýčené žalobou překročit. Výslovnou výjimku obsahuje soudní řád správní pouze v § 76 odst. 2, podle něhož soud vysloví i bez návrhu nicotnost rozhodnutí.
12. V dané věci je otázkou, zda takovou výjimku z dispoziční zásady zakládá i ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem:
- a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,
 - b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,
 - c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
13. Podle své rubriky pojednává § 76 s. ř. s. o rozhodování bez nařízení jednání. Ostatně také v jeho odst. 3 větě první je stanoveno, že nejsou-li zde dány důvody pro postup podle ustanovení odstavců 1 a 2 nebo podle § 51 s. ř. s., nařídí předseda senátu jednání.
14. Projednání žaloby soudem je zásadou vycházející z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle níž má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně v jeho přítomnosti. Bez nařízení jednání je soud oprávněn rozhodovat, je-li dán souhlas účastníků ve smyslu § 51 s. ř. s. Účastníci tedy mohou projevit vůli, že na dodržení zásady přímosti a ústnosti netrvají. Není-li takového souhlasu, soud může rozhodovat bez jednání, pokud tak zákon stanoví, a soudní řád správní tak výslovně činí právě v § 76. Srovnáním rubriky a znění odstavce prvního a druhého tohoto ustanovení je zřejmé, že v odstavci prvním je výslovně upravena pouze výjimka z povinnosti nařídit jednání, kdežto v odstavci druhém jsou upraveny výjimky dvě: jednak z povinnosti nařídit jednání, jednak z vázanosti žalobním návrhem.
15. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídit jednání, a to proto, že by to bylo nadbytečné a neekonomické, neboť soudu je ze spisu či z rozhodnutí dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno. Neznamená to ovšem, že soud je k této úvaze oprávněn bez ohledu na žalobní námitky. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady. Rozšířený senát k tomu již uvedl v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, část VI. (publ. pod. č. 1546/2008 Sb. NSS): „*Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání - z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední - tj. bez návrhu - pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází*

v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek“. Výklad v tomto usnesení provedený není oporou názoru, že k vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přihlíží soud vždy z moci úřední, jak dovodil první senát. Soud tak sice může učinit, ale jen za určitých podmínek. Těmi jsou právě případy, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry.

16. Směřují-li tedy žalobní námítky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. V takovém případě není projednání třeba a je nadbytečné zjišťovat souhlas účastníků s rozhodnutím bez jednání. Nesměřují-li však žalobní námítky proti takovým objektivně existujícím vadám, může tak soud učinit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl. Pokud soud nařídí jednání, v zásadě se zabývá důvodností žaloby a tomu odpovídají i možnosti rozhodnutí stanovené v § 78 odst. 1, 7 s. ř. s. Ustanovení § 76 odst. 3 věty druhé s. ř. s. umožňující zrušení rozhodnutí (případně vyslovení nicotnosti) z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 v případě, že tyto vady vyjdou najevo až při jednání, umožňuje soudu využití postupu podle § 76 i tam, kde vady nebyly zjevné v rámci přípravy jednání, ale vyšly najevo až při něm; vady ovšem musí být rovněž natolik závažné, že znemožňují, aby soud posoudil věc v mezích žalobních námitek. Zrušení rozhodnutí bez ohledu na žalobní námítky je ve všech těchto případech pouhým důsledkem toho, že vady jsou takového charakteru, že vylučují jiný postup a rozhodnutí soudu.
17. Ustanovení § 76 odst. 1 i 2 s. ř. s. zajišťuje jednodušší postup tam, kde nelze zkoumat věcnou správnost rozhodnutí. Obdobně je třeba postupovat i v případech, kde, z důvodů v soudním řádu správním neobsažených, soud musí při zjištění určitých skutečností rozhodnutí zrušit, aniž by taková skutečnost musela být namítána, tj. *ex offico*. Judikatura za takový případ uznala např. prekluzi odpovědnosti za přestupek (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS). Soudy dále např. akceptovaly konstantní judikaturu Ústavního soudu o nutnosti zkoumat daňovou prekluzi z moci úřední (k tomu srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 1420/07, dostupný na www.nalus.usoud.cz).

IV. 3. dispoziční zásada v žalobách týkajících se mezinárodní ochrany

IV.3.a) specifika řízení o azylu

18. Řízení o azylu se vůči obecnému správnímu řízení vyznačuje určitými specifiky. Je proto třeba posoudit, zda mají vliv na předloženou otázku. Zákon o azylu v § 1 písm. b) upravuje řízení o udělení mezinárodní ochrany formou azylu nebo doplňkové ochrany. Doplňková ochrana podle § 14a a § 14b přichází v úvahu, jen pokud cizinec nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Žadatel o mezinárodní ochranu podává žádost o její udělení, aniž by byl povinen konkretizovat, kterou z jejích forem požaduje; je povinen uvést důvody, které pak v úplnosti ve vztahu k jednotlivým ustanovením posuzuje správní orgán. Ten je také povinen podle § 19

odst. 1 zákona o azylu zjišťovat veškeré údaje pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tj. všech jejích forem.

19. Rozšířený senát již v usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107 (v době tohoto rozhodnutí dosud nepublikováno, dostupné na www.nssoud.cz) vyslovil, že zamítnout žádost podle § 16 zákona o azylu může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z forem mezinárodní ochrany a že tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.
20. To znamená, že se otázkou podmínek pro udělení doplňkové ochrany musí správní orgán zabývat v důvodech zamítavého rozhodnutí i v případě zamítnutí žádosti podle jiných ustanovení než podle § 16 odst. 1 písm. e) a f) zákona o azylu, která to výslovně předpokládají. Vypořádání s neexistencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany je proto třeba považovat za součást odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné; odůvodnění svým obsahem musí odpovídat požadavkům vyplývajícím z § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V daném případě to znamená, že v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu musí být uvedeny důvody, pro které je žádost zamítána a dále, a to i v jiných případech než předpokládaných v § 16 odst. 1 písm. e) a f) zákona o azylu, musí být uvedena i úvaha o tom, proč nebyly shledány naplněnými podmínky pro udělení doplňkové ochrany (totéž ostatně platí i pro humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu).

IV.3.b) žaloba ve věcech mezinárodní ochrany

21. Žaloba ve věcech mezinárodní ochrany podléhá stejným pravidlům jako žaloby jiné. Judikatura zde ovšem akceptovala určitý nižší standard požadavků na přesnost vyjádření žalobního bodu. To plyne z usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 Azs 10/2009 - 61 (dostupné na www.nssoud.cz), přihlížejícího i k tomu, že žalobci jsou cizinci handicapovaní jazykovou bariérou. I v těchto případech ovšem žaloba musí alespoň v hrubých rysech obsahovat vyjádření, co žalobce rozhodnutí či postupu žalovaného vytýká.
22. Rozšířený senát se dále zabýval otázkou, zda v případě žalob ve věcech mezinárodní ochrany nejsou dány specifické důvody k překročení žalobních bodů přesahující vymezení v soudním řádu správním. Ve věcech mezinárodní ochrany totiž existují mezinárodní závazky, které je třeba respektovat; ostatně mezinárodní smlouvou je soud rovněž vázán a je oprávněn také posuzovat soulad jiného předpisu s takovou smlouvou (čl. 10, čl. 95 Ústavy). Soud tedy musí nad rámec žalobních bodů respektovat princip *non-refoulement* vyplývající z Ženevské úmluvy a i z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podobně se vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75 (dostupný na www.nssoud.cz): „Soud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán článkem 10 Ústavy ČR. Nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu (zde ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. obsahující zákaz rozšiřovat žalobu o další žalobní body po lhůtě pro její podání), pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady *non-refoulement* obsažené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento článek vykládající.“
23. Pro daný případ to znamená, že by soud nemohl přehlédnout (bez ohledu na obsah žaloby), pokud by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi

původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádná další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady *non-refoulement* a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána. Ochranou, již lze poskytnout mimo řízení o udělení mezinárodní ochrany, se rozšířený senát zabýval v usnesení ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119 (publikováno pod č. 2174/2011 Sb. NSS). Tam vyslovil, že v případě nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, je dostačující zárukou ochrany cizince před vážnou újmou, hrozící mu v zemi původu, řízení podle zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, zaručujícího plné respektování zásady *non-refoulement* (srovnej zejména odst. 22 cit. usnesení). Ve vztahu ke stěžovateli namítanému posuzování podmínek vyhoštění předcházejícímu řízení o mezinárodní ochraně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010 - 82 (publikováno pod č. 2175/2011 Sb. NSS). Pokud tedy soud nemá poznatky podporující závěr, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo nezbytné poskytnout cizinci doplňkovou ochranu, neboť k tomu byly důvody plynoucí ze zásady *non-refoulement*, která již nemůže být zajištěna v jiném řízení, pak možnost překročení žalobních bodů je vázána jen na výjimky upravené soudním řádem správním (tedy musela by být zjištěna buď nicotnost rozhodnutí, nebo jeho nepřezkoumatelnost znemožňující přezkoumání v mezích žalobních bodů).

V.

Závěr

24. Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.
25. S tímto závěrem rozšířený senát v souladu s § 71 odst. 1 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu věc vrací sedmému senátu k projednání a rozhodnutí. Právním názorem obsaženým v tomto usnesení, je tento senát vázán.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu